

דבר, לא להגיע לטבריה (לבית החולים לא היו נותנים לי להיכנס), וטלפון לא עמד לרשותי ואל מי הייתי יכול כבר לטלפן? התכוונתי, אפוא, למחרת בבוקר שבת, למצוא "טרמפ" לטבריה.

בשבת בבוקר ניגשה אלי נערה שהציגה עצמה כשייכת לקבוצת שמיניסטים מגימנסיה "הרצליה", שעשתה כמה שבועות "שרות לאומי" במשק אשדות-יעקב; שמה רננה והיא הכירה את נני ממחסן הילדים, שם עבדה יחד אתה. היא שמעה שילדה, ומאחר והוריה נופשים בטבריה ושולחים לה רכב לקחתה אליהם בשבת בבוקר, היא מציעה לי הסעה לבית חולים. למעשה גם פניה מועדות לבית החולים מאחר ואמה נמצאת שם. הזדמנות נהדרת! כרגיל, לקח לי זמן להבין את הקשר הדברים. כעבור שעה הופיעה לימוזינה גדולה נהוגה ע"י נהג. התברר שאביה הוא יו"ר הסוכנות היהודית דוד בן גוריון ואשתו פולה נמצאת בבית חולים "שווייצר" "לצורך בדיקות", בלשון הבולטינים הרשמיים מאז ומתמיד.

בבית חולים הציגו לי את הבת: עדיין הייתה אדומה במקצת, עם שערות שחורות ואף תפוא"א קטנטן. הייתה שקטה ונראתה מאוד בטוחה בעצמה ובסביבתה. רק נני נראתה לי מזדקנת, משום מה. אחרי כמה מילים התברר, שנוני חששה, שאם התינוקת לא תהיה אטרקטיבית דיה, יהיה לה מאוד קשה בחיים. פרצתי בצחוק. קודם כל הפיפסית הייתה מאוד אטרקטיבית עם אף התפוא"א שלה, ועל מה יש לשבור את הראש עשרים שנה לפני העת... יותר חשוב למצוא שם עבורה. הרהורינו נפסקו פתאום ע"י הופעת אישה בחלוק בלוי, שנכנסה לחדר היולדות כמפקד בביקור פתע, ניגשה אלינו והתחילה לשפוף עלינו מכול מילים, שתחילה לא הבנו במה מדובר. אט אט התברר, שזו אמה של רננה, שזאגה לי לטרמפ, פולה בן גוריון. בתה סיפרה לה שאנשים מאשדות כאן, והיא באה למסור ד"שים לרשימה של מכרים ותיקים שלה, שביקשה מאתנו - מה ביקשה - ציוותה! - למסור.

פולה בן גוריון נהגה להתארח בבית החולים ע"ש שווייצר לעתים קרובות, לאיזו מטרה איני יודע, ועם כניסתה לקבל לידיה את הפיקוד על כל הסביבה. במשך היום חלפה כהוריקן דרך המחלקות השונות, פלטה הוראות לימין ולשמאל ולכל מי שנתקל בדרכה. העובדים ניסו להתעלם ממנה, לא תמיד בהצלחה וצעקותיה נשמעו דרך כל הקומות. בעודה עומדת ליד המיטה של נני, נזכרה פתאום במשהו ורצה החוצה למשרד הקבלה: "Captain Ben Gurion", האם קפטן בן גוריון כבר הודיע על בואו?" שיידעו הכל, שהיא, פולה, מחכה לבנה שהוא קפטן בצבא הבריטי. ידענו שהאנגלים קבלו את עמוס לצבא כסרן כמחווה לראש הסוכנות היהודית. מה עולל בצבא איני יודע; שאלו את "העולם הזה" שעסק בקורות חייו של עמוס, אחרי קום המדינה.

המשכנו בדיון מעמיק בעניין קביעת שם לבת. משרד בית החולים העמיד לרשותנו לצורך זה כרך עבה עם שמות פרטיים, ערוכים על פי הא"ב. ניכר היה, לפי צורתו של כרך זה, כיצד השתמשו בו בוחרי שמות: תוקעים שיפוד אל תוך הספר ומפילים עפרון על גבי הדף שנפתח. אנחנו החלטנו, רק פחדנו מכפילויות בבתי הילדים במשק; שמות היו עניין של אופנה תקופתית בארץ. אך "עפרה" כשם לא היה בחודשים אלו מספיק "אופנתי" כדי לחשוש מכפילות. "עפרה" זה היה.

"בת ראשונה סימן לבנים בהמשך", כך ניסה ד"ר שפירא, חבר אפיקים, שאז היה ממונה על אחדים ממשקי האזור. כאילו היינו זקוקים לעידוד - עפרה'לה היתה נהדרת, כבר לא שחומה, עם הרבה שערות שחורות. אני בירקנפלד נקבעה כמטפלת ופתחה עם עפרה מחלקת תינוקות חדשה. באשדות-יעקב לא היה בית תינוקות אלא מחלקות של חמישיות, שמטפלת ליוותה מתחילתה עד לגיל שנתיים. חמישייה כזאת התמלאה בדרך כלל תוך חודשיים - שלושה חודשים. שני חדרים עמדו לרשות כל מחלקת תינוקות, שבמשך החודשים צוידה, לפי הצורך, בשולחן וכסאות לפעוטות ובצעצועים ראשוניים. עפרה הייתה הראשונה, אך בשבועות הבאים המחלקה התמלאה. הגר של לאה צלר וולטר קולמן הייתה השנייה. הבת של רות וצבי לווינסון הייתה השלישית. אחריה באה כוכבת של הזוג שחורי; מספר חמש לא זכורה לי, אלא שמחלקה הייתה על טוהרת הבנות.

הקבוצה הפכה במהרה למפגש משפחתי בשעות שאחרי הצהריים. נוכחות הגברים בעת ההנקה הייתה בתחילה קצת מביכה - לגברים, אך חיש מהר התרגלו למעמד והפכו למומחים באשר לכמות שנשתתה